

**Mál nr. 416/2020**

**M og  
V v/ ábyrgðartryggingar A hjá V**

**Ágreiningur um bótaskyldu er M féll í hálfu og slasaðist við störf hjá A.****Gögn.**

Málskot mótttekið 08.12.2020 ásamt fylgiskjölum 1-7.

Bréf V dags. 08.01.2021 ásamt fylgiskjölum.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 03.02.2021 og 13.02.2021.

Viðbótarathugasemdir V, dags. 15.02.2021.

**Málsatvik.**

Í málskoti kemur fram að M hafi, hinn 28. janúar 2020, fallið og slasað sig í hálfu er hún hafi verið á leið að ruslagámi sem staðsettur sé skammt frá eggjabúi A, þar sem M hafi starfað. Orsakir slyssins hafi verið þær að ísing var á planinu og hvorki búið að sanda né salta það. Þá hafi M verið klædd í hvít vinnustígvél sem hafi ekki verið ætluð til notkunar utanhúss og séu mjög sleip. M leitaði læknis daginn eftir atvikið og hafi hún allt frá slysdegi glímt við afleiðingar þess. M hefur krafist bóta úr ábyrgðartryggingu A vegna óforsvaranlegra aðstæðna á vinnustað. Skort hafi verulega á hálfuvarnir, en hvorki hefði verið flókið né kostnaðarsamt að sinna þeim, og verði A að bera ábyrgð á þeirri slyshættu sem af því hafi skapast að starfsmenn þess sinntu ekki hálfuvörnum umræddan dag. Óforsvaranleg umferðarleið starfsfólks að ruslagámnum sé þannig ekki í samræmi við reglur um húsnæði vinnustaða, sem ekki taki aðeins til húsnæðis atvinnurekanda heldur einnig athafnasvæðis innan lóða fyrirtækja. Þá hafi sú framkvæmd að láta starfsfólk fara með rusl í umræddan gám, yfir ísilagt og ósaltað plan, verið óforsvaranleg og í andstöðu við ákvæði reglna um vinnuvernd, auk þess sem skóbúnaðurinn sem M fékk hjá A hafi augljóslega ekki hentað til slíkra ferða og beinlínis verið hættulegur. Þá hafi atvikið ekki verið réttilega tilkynnt til Vinnueftirlitsins í samræmi við lagaáskilnað þar að lútandi og beri því að leggja fráögn M af atvikum til grundvallar, enda hafi strax verið ljóst að M yrði óvinnufær í kjölfar þess. Þar sem A hafi hvorki fylgt fyrirmælum laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum né reglna sem settar hafi verið með stoð í þeim beri því að viðurkenna bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu þess.

Í bréfi V til nefndarinnar er tekið fram að slys M hafi átt sér stað milli hurðar og gáms á bak við húsið, en vegalengdin frá húsinu og að gámnum sé um sex metrar. Verkstjóri sjái oftast um hálfuvarnir við aðalinngang og aðkeyrsluhurðir, en um hálfuvörn á þessari leið sjái þeir starfsmenn sem eigi þar leið hverju sinni en umrædd leið sé lítið notuð. M hafi verið eini starfsmaður A sem fór þessa leið umræddan dag. Þá hafi M, eftir slysið, tjáð verkstjóra það að hún hafi, fyrr um daginn, sjálf sprautað planið með heitu vatni, án þess að salta það á eftir. Það sé ekki ósanngjörn krafa að þeir starfsmenn sem nýti umrædda leið sjái sjálfir um hálfuvarnir á henni eftir þörfum hverju sinni, og hafi M oft sinnt því verki. Hafi salt jafnframt alltaf verið í seilingarfjarlægð. Hafi A ekki vitað af því, fyrr en eftir slysið að M hafi sinnt verkinu á þennan máta, og því verði sök ekki felld á A. Jafnvel þó um sök væri að ræða, hefði M sjálf sýnt af sér stórkostlegt gáleysi með því að sprauta vatni á planið þegar verður hafi verið í kringum frostmark, án þess að salta á eftir. Hvað varði stígvélin sem M hafi verið í þá séu þau sérstaklega ætluð til nota í matvælafyrirtækjum þar sem hálka sé gjarnan á gólfum. Fáist það því varla staðist að þau séu sleip, enda megi ekki rekja önnur slys hjá A til notkunar þeirra. Slys M verði samkvæmt framansögðu ekki rekið til atvika sem A beri skaðabótaábyrgð á og er bótaskyldu því hafnað. Hvað varði tilkynningu til Vinnueftirlitsins þá hafi alls ekki verið ljóst strax að um alvarlegt atvik hafi verið að ræða, t.a.m. hafi M ekki leitað læknis fyrr en daginn eftir, og hafi því ekki verið tilefni til slíkrar tilkynningar á þeim tíma.

Í viðbótarathugasemdum M eru fyrri röksemdir áréttáðar og lýsing V á því að hún hafi sjálf sprautað heitu vatni á planið sérstaklega mótmælt sem tilbúningi. Eiginmaður M hafi jafnframt hringt í starfsmann V sem hafi lofað að leiðrétta þennan tilbúning. Þá er ítrekað að M og aðrir starfsmenn hafi

oft kvartað við A vegna háلكu á þessari leið en án árangurs. Það sé þá rangt að starfsmönnum hafi verið falið að sinna háلكuvörnum á svæðinu.

Í viðbótarathugasemdom V kemur fram að starfsmaður félagsins leggi ekki þann skilning í samtal sitt við eiginmann M að lofað hafi verið að leiðrétta eitthvað og ítrekar félagið fyrir röksemdir sínar í málinu.

#### **Álit:**

Eins og fram kemur að ofan er deilt um hvort M eigi rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V vegna slyssins, en ekki er ágreiningur um að slys M sé að rekja til þess að hún rann í háلكu fyrir utan A. Svo bótaskylda sé fyrir hendi úr ábyrgðartryggingu A þarf að mega rekja slys M til saknæmra athafna eða athafnaleysis af hálfu þess eða aðila sem það ber ábyrgð á. Við úrlausn þessa máls verður ekki, gegn mótmælum M, byggt á því að hún hafi sjálf sprautað heitu vatni á planið án þess að salta það á eftir sem verður að telja afar gáleysislegt verklag við þær aðstæður sem virðast hafa verið til staðar, enda liggja engir skýrir vitnisburðir fyrir um það. Hins vegar er það tjónþola, þ.e. M, að sýna fram á sök A. Eins og mál þetta horfir við nefndinni verður þá ekki talið að sýnt sé fram á að ljóst hafi verið á slysstundu að M yrði óvinnufær eða hefði orðið fyrir langvinnu eða varanlegu heilsutjóni, sbr. 1. mgr. 79. gr. laga um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum. Verður það því ekki metið A til sakar að slysið hafi ekki verið tilkynnt strax til Vinnueftirlitsins, og því ekki rétt að A beri hallann af sönnunarskorti vegna skorts á slíkri tilkynningu og samtímarannsókn á vettvangi. M byggir á því að háلكuvörnum af hálfu A hafi verið ábótavant og starfsmenn hafi verið búnir að kvarta yfir þeirri hættu sem það hefði í för með sér. Ekki liggja hins vegar fyrir nein gögn, vitnisburðir eða annað, sem renni stöðum undir þá fullyrðingu að kvartað hafi verið vegna slægra háلكuvarna, og ekki er sýnt fram á annað en að starfsmönnum sem nýttu umrædda leið hafi sjálfum verið ætlað að sinna háلكuvörnum á henni. M byggir jafnframt á því að stígvélin sem hún hafi fengið til notkunar hafi verið sleip og stórhættuleg til notkunar utanhúss. V heldur því hins vegar fram að um sé að ræða stígvél sem sérstaklega séu ætluð til notkunar við matvælaframleiðslu þar sem gólf geti verið hált, og af ljósmyndum af sólum þeirra að dæma verður ekki, án frekari gagna þar að lútandi, fallist á að það verði metið A til sakar að M fór út í þeim umrætt sinn. Samkvæmt framansögðu telst því ekki sýnt fram á að slys M verði rakið til atvika sem A verður kennt um og er þar af leiðandi óhjákvæmilegt að hafna kröfu hennar um bætur úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

#### **Niðurstaða.**

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík 23. febrúar 2021

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.